

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Jany Kábrtové ve věci žalobce **L. B.**, zast. Markem Dianem, advokátem v Hostinném, ul. B. Němcové 400, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. března 2015, č.j. 8499/MJ/2015-2, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. března 2015, č.j. 8499/MJ/2015-2 se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 10 800 Kč do osmi dnů o právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání do platebního výměru na místní poplatek z ubytovací kapacity vydaného Městským úřadem Hostinné a dané rozhodnutí potvrdil.

Žalobce měl za to, že postupem správního orgánu byl zkrácen na svých právech a napadené rozhodnutí proto považuje za nezákonné. Vyslovil přesvědčení, že rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť se v něm žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami.

Za klíčovou otázku označil žalobce výklad pojmu „přechodné ubytování“, tedy formu ubytování, která je zákonným předpokladem pro možnost vybírat místní poplatek z ubytovací kapacity. K tomuto pojmu žalovaný na straně 6 napadeného

rozhodnutí pouze uvedl, že stavební objekt číslo 896, který je dle výpisu z katastru nemovitostí stavbou ubytovacího zařízení, splňuje podmínky vyhl.č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhl.č. 501/2006 Sb.“). Žalovaný k tomu pouze konstatoval, že „v souladu s § 2a má stanovený účel užití přechodný pobyt za úplatu“. Ačkoliv žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí krátce zmiňuje, že v zařízení žalobce jsou i osoby pobývající zde i celý kalendářní rok, přesto jej toto zjištění nepřimělo zabývat se výkladem pojmu přechodné ubytování a znakům, které jej definují. Žalobce měl za to, že se žalovaný pouze snažil legalizovat napadený platební výměr poukazem na předchozí plnění poplatkové povinnosti žalobcem. Žalobce uvedl, že odkaz žalovaného na ust. § 2a je zcela nejasný a neumožňuje zjistit, jakou konkrétní část tohoto ustanovení měl žalovaný na mysli. Předpokládal však, že zamýšlel ust. § 2 písm. c) bod 4, kde se mluví o takzvaných ostatních ubytovacích zařízeních, kterými jsou zejména ubytovny, koleje, svobodárny, internáty, kempy a skupiny chat nebo bungalovů, vybavené pro poskytování přechodného ubytování. A dle názoru žalobce však nelze toto ustanovení vykládat tak, že ubytovny vybavené pro poskytování přechodného ubytování jsou zařízení určená pouze pro poskytování přechodného ubytování a nemohou poskytovat ubytování trvalého charakteru.

Žalobce upozornil, že sporným odůvodněním žalovaného nebyl a ani nemohl být zhojen fakt, že se v předmětném řízení nijak nevypořádal s námitkami uvedenými na straně 1, 2 a 3 podaného odvolání, které obsahují závažná konstatování vztahující se k samotné podstatě místního poplatku z ubytovací kapacity a to:

- Existence přechodnosti ubytování jako formálního předpokladu pro jeho aplikaci
- Korelace mezi nárokem obce na místní poplatek z ubytovací kapacity a rozpočtovým příjmem obce z podílu výnosů některých daní, který je obci přiznáván a přidělován podle počtu obyvatel hlášených k trvalému pobytu
- Možnosti využití ubytovacího zařízení žalobce k nájmu obytných místností k trvalému bydlení ve smyslu občanskoprávních předpisů.

Tyto námitky poukazovaly na převládající dlouhodobost pobytu většiny osob v zařízení žalobce, a to často i v řádu několika let, jako znaku, který vylučuje možnost považovat jejich ubytování za přechodné. Dlouhodobost jejich pobytu byla navíc dána do souvislosti s administrativně zaneseným trvalým bydlištěm osob v zařízení žalobce nebo na území města Hostinné, dále s příjmem města z rozpočtového určení daní za ubytované osoby, jako občany města Hostinné, kteří zde mají trvalý pobyt a v neposlední řadě i s platbami ostatních místních poplatků ubytovanými osobami, jako například poplatku za psa, který platí držitel psa, kterým je fyzická nebo právnická osoba mající trvalý pobyt na území města Hostinné nebo poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálního odpadu, který platí fyzická osoba, která má v obci trvalý pobyt. Tyto 3 námitky žalovaný zcela pominul. Žalobce zdůraznil, že každá z těchto okolností, a to již samostatně, zpochybňuje možnost vybírat za tyto osoby místní poplatek z ubytovací kapacity. Žalovaný se nevypořádal ani s námitkou, že místní poplatek z ubytovací kapacity je ze své podstaty určen ke zpoplatnění pobytu osob jako obchodních cestujících, sportovců nebo osob s trvalým bydlištěm mimo město Hostinné, kteří zde dočasně přebývají nebo zde vykonávají práci a je formou zajištění

příjmů obcí, který vyrovnává důsledky toho, že v obci celoročně nebo sezónně pobývá větší počet osob, které využívají místních podmínek a čerpají veřejné služby obcí, avšak obec nezískává tomu odpovídající příjem do svého rozpočtu z podílu výnosů některých daní, který je obci přiznáván a přidělován podle počtu obyvatel hlášených k trvalému pobytu. Z logiky věci pak žalobce dovodil, že pokud obec za osoby s trvalým pobytem v Hostinném, jež jsou dlouhodobě ubytovány v zařízení žalobce, získává příjem do svého rozpočtu z rozpočtového určení daní, nemůže pobyt těchto osob současně zpoplatnit místním poplatkem z ubytovací kapacity. Žalobce upozornil, v § 2 vyhl.č. 501/2006 Sb. je jako stanovený účel využití přechodný pobyt za úplaty pouze jedním ze zákonných předpokladů, které musí být naplněny, aby mohl být ubytovací poplatek vybírán, nikoliv však předpokladem jediným rozhodujícím.

Další námitkou, se kterou se žalovaný dle žalobce přesvědčivě nevypořádal, je možnost využití ubytovacích zařízení (a tedy i zařízení žalobce) k nájmu obytných místností k trvalému bydlení ve smyslu občanskoprávních předpisů. Tuto možnost zmínil žalobce s odkazem na komentář k dnes již neplatnému ust. § 717 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Toto ustanovení upravovalo problematiku uzavírání smluv o nájmu obytných místností v zařízeních určených k trvalému bydlení a v příslušném komentáři bylo uvedeno: „Zařízením určeným k trvalému bydlení jsou vedle staveb rodinných domů či bytových domů také svobodárny, podnikové ubytovny, penziony a podobně, byť tato zařízení mohou být vlastníky v jiných případech určena k bydlení přechodnému.“ V podrobnostech pak žalobce odkázal na své odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 5. 8. 2014.

Žalobce namítal i věcné porušení zákona. Uvedl, že dle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Dle ust. § 68 odst. 3 dané právní úpravy se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. Žalobce dovodil, že ze strany městského úřadu a následně i žalovaného vůči žalobci byly porušeny zásady správního řízení podle ust. § 2 a 3 správního řádu a dále požadavky kladené na náležitosti správního rozhodnutí dle § 68 odst. 3 ve spojení s § 93 správního řádu.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vzpomenu obecně závaznou vyhl.č. 4/2011 zastupitelstva města Hostinné o místním poplatku z ubytovací kapacity, kde předmětem tohoto poplatku je ubytovací kapacita v zařízeních určených k přechodnému ubytování za úplaty. Poplatek se platí za každé využití lůžko a den, s účinností od 1. 7. 2011.

Žalovaný konstatoval, že žalobce v souladu s čl. 4 odst. 2 písm. s) dané vyhlášky nesplnil ohlašovací povinnost a zároveň ani povinnost poplatkovou. Z těchto důvodů musel správce poplatku přistoupit k poplatkovému řízení, které bylo zahájeno nejprve neformálním upozorněním dne 1. 2. 2013, a zároveň byl požádán o předložení evidenční knihy. Žalobce však na toto upozornění nereagoval. Proto správce poplatku žalobce vyzval k prokázání skutečností potřebných pro správné

stanovení místního poplatku, a to předložením evidenční knihy za období od 1. 1. do 31. 12. 2012. Žalobce na výzvu nereagoval, proto mu správce poplatku oznámil zahájení daňové kontroly, a to dne 20. 6. 2013 v místě ubytovacího zařízení. K takto avizované daňové kontrole však nedošlo, neboť žalobce se dostavil na městský úřad a evidenční knihu předložil ke kontrole. Na základě údajů v ní uvedených učinil správce poplatku soupis ubytovaných osob včetně jejich pobytu a vypočítal výslednou částku místního poplatku, a to za rok 2011 a za rok 2012. Následně pak vydal platební výměr, kterým byl místní poplatek za uvedená poplatková období vyměřen v celkové částce 63 612 Kč. Stejně tak následně vyměřil správce poplatku žalobci na základě předložené evidenční knihy místní poplatky za první pololetí roku 2013 ve výši 32 968 Kč. Vzhledem k obstrukčnímu jednáním za uplynulá poplatková období správce poplatku využil svého zákonného zmocnění a poplatek navýšil na trojnásobek, takže celková výše místního poplatku, včetně navýšení činila 98 904 Kč. Za poplatkové období od 1. 7. 2013 do 31. 12. 2013 žalobce evidenční knihu předložil a místní poplatek byl vypočítán ve výši 30 036 Kč. Tato částka byla žalobcem uhrazena ve lhůtě splatnosti, proto správce poplatku nebyl nucen přistoupit k vyměření poplatkové povinnosti platebním výměrem.

Za poplatkové období od 1. 1. 2014 do 30. 6. 2014 provedl správce poplatku kontrolu evidenční knihy a výši místního poplatku stanovil na částku 29 436 Kč. Žalobce neuhradil tuto částku dobrovolně, proto správce poplatku přistoupil k vyměření poplatkové povinnosti platebním výměrem a místní poplatek navýšil na trojnásobek. Celková vyměřená poplatková povinnost tak činila 88 308 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru bylo podáno odvolání, které je předmětem tohoto řízení. Žalovaný uvedl, že navýšení poplatku bylo uvedeno v platebním výměru správce daně s odkazem na ust. § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích na trojnásobek s odůvodněním, že poplatník přesto, že mu byla poplatková povinnost vypočítána dle evidenční knihy, trvá na vyměření místního poplatku platebním výměrem. Jestliže v dané věci byl správce poplatku oprávněn navýšit nezaplacený poplatek až na trojnásobek a v dané věci tuto maximální hranici využil, tak na tomto postupu rovněž žalovaný neshledal nic nezákonného. Žalovaný k odvolací námitce, na základě níž žalobce považuje navýšení za nepřiměřené, uvedl, že postupem správce poplatku při vyměření s navýšením místního poplatku platebním výměrem dle ust. § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích nedošlo k porušení zásady legitimního očekávání zakotvené v ust. § 8 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), která vychází z toho, že rozhodli-li správní orgán určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy rozhodovat způsobem stejným nebo obdobným, tedy, jinými slovy předvídatelně. Zásada legitimního očekávání, jak žalovaný uvedl, má význam zejména v těch případech, kdy je správnímu orgánu svěřena pravomoc rozhodovat, i když zákony používají zpravidla obratu „správní orgán může“. Žalobce dle žalovaného v daném případě mohl předvídat navýšení místního poplatku až na trojnásobek, když v obdobném případě k využití této sankce správce poplatku přistoupil již při vydání předcházejícího platebního výměru. Připomenul dále, že zákon o místních poplatcích obecně zakotvil možnost sankčního navýšení poplatku v případě jeho řádného nezaplacení a stanovil základní pravidla, zejména horní hranici tohoto navýšení. Pokud samospráva nepřipraví do příslušné vyhlášky hodnoty tohoto navýšení, jde v intencích ust. § 11 zákona o místních poplatcích při navyšování o otázku volného uvážení správce poplatku limitovaného pouze zmiňovaným trojnásobkem základní stanovené hodnoty poplatku. Žalovaný

připomenul, že v posuzovaném případě nebyla stanovena možnost sankčního navýšení městem Hostinné v podrobnostech, a proto je stanovení navýšení zcela na správním uvážení správce poplatku. Ten dle žalovaného nevybočil ze zákonných mezí.

Žalovaný dále vyslovil přesvědčení, že místní poplatek byl vypočítán v souladu s ustanovením čl. 5 vyhlášky a při jeho výpočtu neshledal žádné pochybení.

Ke stěžejní námitce týkající se oprávněnosti správce poplatku k jeho vyměření žalovaný uvedl, že žalobce je vlastníkem stavby na území města Hostinné č.p. 896, která je dle výpisu z katastru nemovitostí stavbou ubytovacího zařízení a tato skutečnost byla potvrzena stavebním úřadem Hostinné. Žalovaný následně odcitoval ust. § 7 zákona o místních poplatcích. Dále uvedl, že základním kritériem pro možnost zpoplatnění ubytovací kapacity je skutečnost, že předmětný stavební objekt nebo jeho část splňuje podmínky vyhl. č. 501/2006 Sb., v souladu s jeho § 2 a má stanovený účel užití jako přechodný pobyt za úplatu. Ke splnění sociálního nebo charitativního účelu je nutné, aby ubytovací zařízení podléhala zvláštnímu režimu, tzn. aby na jeho chod, například přispíval stát nebo jiný zřizovatel a ve kterém by byly poskytovány sociální služby vymezené v příslušných právních předpisech. V případě „sociálních ubytoven“ se nejedná o taková zařízení, jejichž vyčleňovaná ubytovací kapacita by sloužila sociálním nebo charitativním účelům. Pokud jsou v tomto ubytovacím zařízení poskytovány ubytovací služby za úplatu osobám sociálně slabším, nelze ani lůžka využitá pro ubytování těchto osob z platební povinnosti vyjmout. Na doplatek na bydlení podle § 33 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, má nárok vlastník nebo nájemce bytu, resp. ubytovacího prostoru, který jej užívá. Skutečnost, že většina ubytovaných pobírá dávky na bydlení, neznamená, že je ubytování „dlouhodobě hrazeno státem“. Žalovaný upozornil, že vyjádřený názor je taktéž podporován výkladem Ministerstva financí, kterému sice nepřísluší autoritativně vykládat právní předpisy, nicméně je možné k němu přihlídnout. Žalovaný v rámci odvolání přezkoumal i jednotlivé soupisy ubytovaných osob v ubytovacím zařízení a zjistil, že i nadále plní svou funkci předurčenou stavebně technickými předpoklady a jsou zde ubytovány i osoby pobývající kratší časové období, než je tomu u jiných osob, které v zařízení pobývají i celý kalendářní rok. Nicméně ani sama tato skutečnost neznamená, že by osoby ubytované na základě tzv. nájemních smluv nepodléhaly místnímu poplatku z ubytovací kapacity.

Za povšimnutí a k získání komplexního názorů na postoj žalobce vyjádřený v jeho odvolání, jistě dle žalovaného stojí sama skutečnost, že v předmětném poplatkovém období v ubytovacím zařízení pobývají osoby, které v něm pobývaly již v obdobích předchozích, přesto žalobce svou poplatkovou povinnost, byť na základě platebních výměrů včetně navýšení, hradil.

Závěrem žalovaný poukázal na skutečnost, že až do vydání předmětného platebního výměru nebyla ze strany žalobce projevována vůle provést změnu ohlašovací povinnosti a svůj názor, který se rozchází s jeho postojem za uplynulá poplatková období, vyjádřil až v odvolání.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v § 7 odst. 1 zákona o místních poplatcích je přesně definován předmět místního poplatku, dle něhož

poplatek z ubytovací kapacity se vybírá v obcích a městech v zařízeních určených k přechodnému ubytování za úplatu. Základním kritériem pro možnost zpoplatnění ubytovací kapacity je skutečnost, že předmětný stavební objekt nebo jeho část splňuje podmínky vyhl.č. 501/2006 Sb. a poplatkovým základem je počet lůžek v zařízeních určených k přechodnému ubytování za úplatu a počet dní, po které byly k přechodnému ubytování využity. Dále žalovaný připomenul, že subjektem poplatku není ubytovaný, ale ubytovatel, tedy osoba, která poskytla ubytovací služby. Tato osoba má stanovené povinnosti, které vedou k řádnému vybrání poplatku. Jedná se o oznamovací povinnost, povinnost vést evidenci ubytovaných osob a povinnost poplatek zaplatit. Tento místní poplatek nemůže jít k tíži ubytované osoby. Dále žalovaný připomenul, že předmětná stavba je stavbou ubytovacího zařízení a jako taková je i evidována v katastru nemovitostí. Ke splnění sociálního nebo charitativní účely je nutné, aby ubytovací zařízení podléhala zvláštnímu režimu, tedy aby na jeho chod přispíval např. stát nebo jiný zřizovatel. V případě „sociálních ubytoven“ se nejedná o taková zařízení, jejichž vyčleňovaná ubytovací kapacita by sloužila sociální nebo charitativním účelům. Pokud jsou v tomto ubytovacím zařízení poskytovány ubytovací služby za úplatu osobám sociálně slabším, nelze ani lůžka využitá pro ubytování těchto osob z platební povinnosti vyjmout. Skutečnost, že většina ubytovaných pobírá dávky na bydlení, neznamena, že je ubytování „dlouhodobě hrozeno státem“. Žalovaný uvedl, že v rámci odvolacího řízení přezkoumal jednotlivé soupisy ubytovaných osob v ubytovacích zařízeních a zjistil, že i nadále plní svou funkci předurčenou stavebně technickými předpoklady a jsou zde ubytovávány i osoby pobývající kratší časové období, než je tomu u jiných osob, které v zařízení pobývají celý kalendářní rok. Nicméně ani sama tato skutečnost neznamena, že lůžka, která jsou využívána osobami ubytovanými na základě takzvaných nájemních smluv, či jsou v ubytovacím zařízení přihlášeny k trvalému pobytu, by nepodléhala místnímu poplatku z ubytovací kapacity. Dále žalovaný uvedl, že občanský zákoník pojem „obytné místnosti“ ani pojem „zařízení určené k trvalému bydlení“ nedefinuje. Takovouto obecně platnou definici neobsahuje ani žádný jiný platný právní předpis. Při absenci výkladu uvedeného pojmu odkázal žalovaný na stanovisko Nejvyššího soudu, dle něhož rozhodující pro vymezení souboru místností jako objektu, (popřípadě bytu o jedné obytne místnosti) je právní stav založený pravomocným rozhodnutím o povolení užívání stavby (rozsudek sp. zn. 26 Cdo 400/2000 ze dne 29. 1. 2002). K argumentaci žalobce, že řada osob ubytovaných v zařízení ubytovny přešla z bytů vlastněných městem Hostinné z důvodu neprodloužení nájemního vztahu a v těchto bytech nebyl od nich místní poplatek z ubytovací kapacity vybírán, žalovaný uvedl, že nájemní byty, které jsou ve vlastnictví města Hostinné, nejsou ubytovacím zařízením.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že Městský úřad Hostinné vydal žalobci dne 5. 8. 2014 platební výměr na místní poplatek z ubytovací kapacity v částce 29 436 Kč za první pololetí roku 2014, navýšený na trojnásobek dle § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích. Svůj postup odůvodnil tím, že podle

obecně závazné vyhlášky města Hostinné číslo 4/2011 v souladu s ust. § 11 zákona o místních poplatcích vznikla poplatníkovi, tedy žalobci, poplatková povinnost k místnímu poplatku z ubytovací kapacity za období 1. 1. 2014 - 30. 6. 2014. Žalobce, jak městský úřad dále uvedl, svou poplatkovou povinnost nesplnil a ve lhůtě splatnosti stanovené výše uvedenou obecně závaznou vyhláškou místní poplatek neuhradil. Dne 1. 8. 2014 byl žalobce telefonicky upozorněn na nezaplacený místní poplatek a možnost jeho navýšení, však žalobce trval na vyměření místního poplatku z ubytovací kapacity, proto městský úřad jako správce daně přistoupil k vyměření místního poplatku platebním výměrem a následně jej v souladu s ust. § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích zvýšil. Městský úřad dále podotkl, že poplatek byl vyměřen dle ubytovací knihy, kterou poplatník předložil dne 4. 7. 2014. Dále je ze správního spisu zřejmé, že žalobce podal proti předmětnému platebnímu výměru odvolání. V něm uvedl, že dle § 7 odst. 1 zákona o místních poplatcích se poplatek vybírá v zařízeních určených k přechodnému ubytování za úplatu, přičemž vyhláška města Hostinné o místních poplatcích č. 4/2011 tuto citaci do svých ustanovení přejímá. Žalobce přitom uvedl, že pojem přechodného ubytování je zákonným předpokladem pro možnost místní poplatek z ubytovací kapacity vybírat. Připomněl, že pojmovým znakem tohoto institutu je krátkodobost. Uvedl rovněž, a že v jeho případě jde o situaci, kdy se zájemci o ubytování uzavírali smlouvy o nájmu obytné místnosti na ubytovně dle § 707 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, a zájemcům poskytoval obytné místnosti určené k trvalému bydlení, když povaha poskytovaného ubytování se nezměnila ani s účinností zákona č. 89/2012 Sb. Dále konstatoval, že nájemci u něho uzavírají smlouvy, ve kterých je doba nájmu vymezená obdobím půl roku a více a činí tak za účelem zajištění si bytové potřeby. Žalobce měl rovněž za to, že pokud by se v jeho případě jednalo o ubytování přechodného typu, musel by jako ubytovatel uzavírat se zájemci o ubytování smlouvu o ubytování, nikoliv smlouvou nájemní. Na základě smlouvy o ubytování se totiž dle názoru žalobce poskytuje za úplatu ubytování na přechodnou dobu. Pojmovým znakem smlouvy je krátkodobost, poskytuje se tedy pouze na přechodné ubytování. Žalobce odvolání rovněž uvedl, že mu není známo, nakolik a zda vůbec se správce daně zabýval výkladem pojmu přechodné ubytování.

Krajský soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí z pohledu jednotlivých odvolacích námitek a dospěl k názoru, že se žalovaný se shora uvedenými námitkami v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevypořádal a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný ve svém rozhodnutí odkázal na ust. § 7 zákona o místních poplatcích, potažmo na čl. 4 odst. 2 písm. c) obecně závazné vyhlášky města Hostinné č. 4/2011, přičemž za základní kritérium pro možnost zpoplatnění ubytovací kapacity považoval skutečnost, že předmětný stavební objekt nebo jeho část splňuje podmínky vyhl. č. 501/2006 Sb., v souladu s jeho § 2, a má stanovený účel užití přechodný pobyt za úplatu.

Z právní úpravy, na níž žalovaný odkazoval, vyplývá, že „*Poplatek z ubytovací kapacity se vybírá v obcích a městech v zařízeních určených k přechodnému ubytování za úplatu.*“ (§ 7 zákona o místních poplatcích). Za stavbu ubytovacího zařízení pak vyhl. č. 501/2006 Sb. považuje „*ostatní ubytovací zařízení, kterými jsou zejména ubytovny, koleje, svobodárny, internáty, kempy a skupiny chat nebo bungalovů, vybavené pro poskytování přechodného ubytování*“ (§ 2 písm. c) bod 4.).

Je tak zřejmé, že žalovaným vzpomínaná právní úprava vychází z pojmu „přechodné ubytování“, který však není dále definován. Žalovaný pak hodnocením skutkových okolností dospěl k nepochybnému závěru, že žalobce zákonné podmínky jak zákona o místních poplatcích tak i vyhl. č. 501/2006 Sb., splňuje, aniž by daný institut, který není zákonem definován, sám posoudil. Jeho rozhodnutí tak postrádá úvahu o tom, co je podmínkou pro to, aby poplatek z ubytovací kapacity mohl být vybírán. Tedy zda je pro danou úvahu rozhodující, k čemu je stavba určena nebo zda tuto úvahu ovlivňuje posouzení délky období, po kterou daný subjekt stavbu či obytnou místnost k bydlení používá. S ohledem na odvolací námitky žalobce pak bylo rovněž na místě, aby žalovaný zvážil, zda danou situaci pro posouzení ovlivňuje i skutečnost, jaký druh smlouvy daný subjekt v ubytovacím zařízení uzavřel. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce poukazuje na dlouhodobost pobytu osob, které s ním za tímto účelem uzavřely smlouvu, a současně upozorňuje, že tyto osoby mají v daném městě trvalý pobyt a jsou poplatníky ještě dalších místních poplatků. I tyto námitky ponechal žalovaný bez povšimnutí.

Z uvedených důvodů proto musel krajský soud napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. V něm žalovaný napraví nedostatek v odůvodnění jeho rozhodnutí tak, že se vypořádá se všemi odvolacími námitkami, jak je shora signalizováno a zaměří pozornost na to, že při aplikaci ust. § 7 zákona o místních poplatcích je prvotní povinností správce daně vypořádat se s tím, zda zařízení poplatníka splňuje podmínku tohoto ustanovení, tedy zda předmětné zařízení je určeno k přechodnému ubytování. K zaujetí tohoto stanoviska je pak nezbytné provést nejprve výklad tohoto institutu a poté posoudit povahu ubytování jednotlivých osob v předmětném zařízení.

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Jeho důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byly zaplacené soudní poplatky ve výši 3 000 Kč a 1 000 Kč a odměna zástupce a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s.ř.s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce učinil celkem 2 úkony právní služby po 3.100 Kč, a to převzetí věci a sepsání žaloby (§ 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu). Dále krajský soud přiznal žalobci nárok na úhradu 2 režijních paušálů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300 Kč. Žalovaný proto byl zavázán k náhradě nákladů řízení v částce uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. září 2016

Mgr. Marie Kocourková v.r.
předsedkyně senátu